

κήρ 'Απτήν — ή 'Ελληνική Πλάσσα με τὸν Φιλελεύθερον π.ο. "Αριελ" — ή 'Αγγωστος με τὸ Σκέρτον, Ζεῦξην, Κυρλαν δέρν με Μέλει, «21» και Διακριθέσαν 'Αρσακάλαδα — ή Παλλάς με τὴν Δαρφυοτερῆ Σημαίαν, Λέθην και Κόρην τὸν Οὐρανοῦ — ή Χονδάνην, Ανδρή με τὴν Μυρόλουστον Δαρφούλαν και 'Ορειροσόλον τῆς Αδένης — ά 'Ελλην Μαχητῆς με τὸ Δάκρον τῆς Αγανούστεως, 'Εστεμένην Καλλονήν και 'Οδύν τῆς Αδένης.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : 'Εμπνευσμένην Μονακόν (δόξα σοι ὁ Θεός ! και εἰς ἄλλους Διαγωνισμοὺς μὲν ὑγείαν και ἐπιτυχίαν) 'Αιρόμητον Λεοντα (ἔστειλα προτάσεις σου ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ προηγούμενον και ὡς δημοσιεύθησαν εἰς τὸ προσχές) Ναυαγὸν τὸν Φαλήρου (χώρῳ ποὺ τινάξεις τὰ πέταλα, τῆς τεμπελῖς σου ποὺν λοιπὸν ήτο τὸ πάθημά σου;) Κυρλαν Σκαρραλόστεγαν «αξιοκαταφρόγητα» τὰ κορέταια ; και παῖς ποτὲ τὰ εἶπε; ἀφοῦ μὲ λισταὶ βραβεύωνται και τὸν συνάντησεν τὸν Διαγωνισμούν;) Πλοτόν-Πάτερά (κ' ἔγω αἰσθάνομαι αὐτὴν τὴν καράν, δισάλις μοῦ γράφεις) Φιλελεύθερον (δὲν πειράζεις τίσως ὀργοτέρα τὸν ἀντικαταστήσας) Νυκτερινὴν Αἴραν (εἰς τὸ προσχές σ' εὐδαίριστον πολὺ δι' οὐτα γράφεις) 'Ελληνιδὸν Μεγαλεύον, Δαρφοτερῆ Σημαίαν, Μαραμένην Γαλανήν (εὐχαριστῶ τὸ γραμματόν σου μοῦ ὑπέρθερες) Ζαχαρὸν Μ. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνέργειας ἀλλὰ μέχρι σημερού δὲν ἐνεγράφησα περιμένω) Φαληρικήν 'Απτήν (ἴει καλῶς) Δαναὸν (ἔλαβα και σ' ἐπιστωτα με τὰς δραγάνες;) Λιρόν τοῦ Κεματού (ἔστειλα) Γλυκυούσταλον (Πλαβο και ἔστειλα) Κυριακὴν Π. (ἴχει καλῶς ἔστειλα, ἐν νέου) Μαραθωδούμον (εληθύηται) 'Αντιθεσιν, 'Επικηρούλογον 'Απόλλωνα (έαν σου ἐπέρθει καὶ δέξεσαι, νὰ στείλης τετράδια πρώτος σύ) Νικηφόρον Οδραρόν (ή καλλιέργεια ἔκδικηται εἰνε... νὰ τῆς πάρος και σὺ δύο οὐλα κεσταθματα) Ήραν (ἔστειλα) Νυμφαίαν τὸν Παμίσον (ἔστειλα η πρότασί σου ἐν δημοσιεύθησε τὸ προσχές) Φίληρ τὸν Ζώνων (ἔλαβα σημειώσαν ὅχι δά, και φέτος μοῦ γράφουν πολλοί) Τορέα Γέρενς (ἔστειλα 40 τετράδια Μ. Μυστικών και 3 φασέλ. Χάρτου Λισσών περιμένω και ἀπὸ τοὺς τορές σας νὰ μοῦ γράφετε συγά) Δ. Βαφ. (αἴνιγμα ; τι νὰ τὸ κάμω τώρα;) Φιλόπατρον 'Ελληνα (τι φασα κάρτα!) Ήμέραν τῆς Ελευθερίας (ἔστειλα) 'Ελληνα Μαχητήν, κατ. κτλ.

Ἐις στασις ἐλαβα μετὰ τὴν 7 Φεβρουαρίου θ' ἀπεντήσως εἰς τὸ προσχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον, Ελάχιστος δρος 10 λέξις, δηλαδή και αἱ διηγώστεραι τῶν 10 πλήρωνται ὡς νὰ ησαν 10.]

X ρόνια πολλὰ για τὴν γιορτὴ σου, 'Εσπεράλδα.—Χρηστίνα. (Ζ'—75)

Δ ΙΑΠΠΑΛΑΣΤΙΣ.—Παρακαλῶμεν συναδέλφους συνδρομητάς «Διαπλάσεως» ὅπως ενδεστεύμενοι ἐγγραφώσιν εἰς τὸ ήμετερον περιοδικον, υπὸ τοῦ γνωστοῦ 'Αμμεντον Γελωτοποιον συντασσόμενον. Τὸ πρώτον ψήλλον ἐκδούμενον ἥδη στέλλεται δωρεάν τῷ αἰτοῦντι.—Συνδρομή ἐτησία: δρα. η φ. 1.—Παῦλος Πέπλος, Τάκης Μεγαλοίτης, δόδος Κοινούσιωτος 260, Πειραιεύς. (Ζ'—76)

T ὁν ἀσπητήν 'Ελληνούλαδα ἐλέγεντα γενικῶν γράμματων τοῦ «Συνδέσμου τῶν Ελλήνων Φοιτητῶν» συγχάριω ἐγκαρδίων. 'Αντιβασις δι Καρυγγόδηνος. (Ζ'—77)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἄλισσεις δεκται μέχρι τῆς 22 Μαρτίου / Ο χρόνις τῶν λίσσων, εἰπὶ τοῦ ὄποιον δέον τὰ γράφωσις τὰς λίσσεις ταῦτα οἱ διαχρονισμένοι, παλετεῖν εἰς τὸ Γραφεῖον μας εἰς φανελλούς, διὸ διαστολέει 20 φύλλα και τιμᾶται φ. 1.]

126. Δεξιγκρόφος:

Σ' ἔνα γράμμα γαλλικόν,
Σ' ἔναν εἰλωτα παλῆρο,
Κάνω κομπλιμέντα,
Καὶ μὲ τέχνη τὸν γελῶ,
Καὶ μαζὶ τὸν ράβω.
·Άλλ' ἂς μὴ πολλογόν·
·Δῆτε τώρα τι φορῶ,
Πῆτε μου και μπράσο!

'Εσταλή ὑπὸ τὸ Κίτρινο Ντόμινο

227. Συλλαβόγροφος:

Δυσι στοιχεία, δύο φθόγγους;
Και στοιχείον ἀλλο ἔνα.
Τώρα στὴ γραμμή ἀντὶ βάλης,
Πλέος τα πιο γερά κεφάλαι,
Τα σορά και σπουδασμένα,
Θαύρη εἰς αὐτὸ ποῦ κτίζεις,
Δέν πιστεύω νάμφιοι λήλης!
·Εσταλή ὑπὸ τοῦ Αθεοίου Πλάσματος

128. Μεταγραμματισμός:

Γινῆκαν ὄψωμα τῆς γῆς
Καμπόσιοι στρατιώτες;
Κ' ἐμένατε ἐμπρὸς 'ειντὸ^τ
Τὸ θαύμα κεχρήστες;
·Άμ' τέτοιο θαύμα και ἔγω
Σάς κάνω ἐν τῷ ἄμα,
Φθάνει νάλλαξ μονάχα
·Ενα μεσαίο γράμμα!

'Εσταλή ὑπὸ τοῦ Κοτίνου Στεφάνου

129. Γανία μετὰ Πυραμίδος.

+ * * * * = "Ανθος."
++ * * * * = Ρωμαίος.
++ + * * * = Αρχιερεύς.
++ + * * * = Πλοιον.
++ + * * * = Χοώμα.
++ + * * * = 'Ο Θεός.
+ * * * * = Ήρως.

Αἱ τρεῖς λέξεις τῆς Πυραμίδος ἐκ τῶν ἀνω κατὰ σειρῶν: σύνδεσμοις, πόλις, βασιλοπούλα καὶ τετάρτη, ή κάλετος, πρωθεστος:
·Εσταλή ὑπὸ τοῦ Ονείρου τῆς Πατείδος

130. Πρόβλημα:

"Ανδρες γυναικεῖς ἐνδέκαι,
Και τὰ καρέλια δέκα.
·Ο κάθε ἀνδρας τρωει δύο,
Μισθος κάλε γυναικα.
[Πόσοι ἀνδρες ήταν
Και πόσες γυναικεῖς.]

'Εσταλή ὑπὸ τῆς Ελληνικῆς Φοινοτανέλλας

131. Μεσοστιχίς:

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρῶν Στρατηγὸν ἀθνάσιον:
1. 'Αρχαῖος θεός; 2. 'Αρχαιος ἀρχιτέκτων 3, Πύρας 4, Αύτοκράτωρ Ρωμαῖος; 5, 'Ανευμος; 6, Ιτιμός; 7, Πτηγόν ωδικόν; 8, Πτηνόν τῆς αὐλῆς; 9, Υδρος τοῦ Δαιτίδη.
·Εσταλή ὑπὸ τοῦ Λαζαρού.

132. Μικρόν.

ττ-ο-ξ-ουχο-στυ-ο-γρ-ατο-χ
·Εσταλή ὑπὸ τῆς Μαργαρίτας Στέφα

133. Γρίφος.

ο ο
1899 1902
1900 1903
1901 1907
·Εσταλή ὑπὸ τῶν Γυναικασίου Ματιλήγης

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ασπησίων τῶν φύλλων 1-2, 3 και 4.

1. Άυσινον (ἀυφ., ψ.) — 2. Κύθνος-κύνος.—3. Σεληνη-σελινον.

4. Α Θ Η Ν Α 5. Ε Λ Ι Σ Σ Α Β Ε Τ
Θ Η Ρ Α Μ ο ι Υ
Η Ρ Α Π ι x M
Ν Α E X I Φ
Α Δ O O H

6. Δεξιά και δεξιοτερά K S
τῆς θύρας ποῦ Λ T
καὶ μετά τὸν ράβω Η Ο
·Άλλ' ἂς μὴ πολλογόν· Σ Σ
·Δῆτε τώρα τι φορῶ,
Πῆτε μου και μπράσο!

'Εσταλή ὑπὸ τὸ Κίτρινο Ντόμινο

227. Συλλαβόγροφος:

Σ' ἔνα γράμμα γαλλικόν,
Σ' ἔναν εἰλωτα παλῆρο,
Κάνω κομπλιμέντα,
Και μὲ τέχνη τὸν γελῶ,
Και μαζὶ τὸν ράβω.
·Άλλ' ἂς μὴ πολλογόν·
·Δῆτε τώρα τι φορῶ,
Πῆτε μου και μπράσο!

'Εσταλή ὑπὸ τὸ Κίτρινο Ντόμινο

128. Μεταγραμματισμός:

Γινῆκαν ὄψωμα τῆς γῆς
Καμπόσιοι στρατιώτες;
Κ' ἐμένατε ἐμπρὸς 'ειντὸ^τ
Τὸ θαύμα κεχρήστες;
·Άμ' τέτοιο θαύμα και ἔγω
Σάς κάνω ἐν τῷ ἄμα,
Φθάνει νάλλαξ μονάχα
·Ενα μεσαίο γράμμα!

'Εσταλή ὑπὸ τοῦ Αθεοίου Πλάσματος

129. Γανία μετὰ Πυραμίδος.

+ * * * * = "Ανθος."
++ * * * * = Ρωμαίος.
++ + * * * = Αρχιερεύς.
++ + * * * = Πλοιον.
++ + * * * = Χοώμα.
++ + * * * = 'Ο Θεός.
+ * * * * = Ήρως.

Αἱ τρεῖς λέξεις τῆς Πυραμίδος ἐκ τῶν ἀνω κατὰ σειρῶν: σύνδεσμοις, πόλις, βασιλοπούλα και τετάρτη, ή κάλετος, πρωθεστος:
·Εσταλή ὑπὸ τοῦ Ονείρου τῆς Πατείδος

130. Πρόβλημα:

"Ανδρες γυναικεῖς ἐνδέκαι,
Και τὰ καρέλια δέκα.
·Ο κάθε ἀνδρας τρωει δύο,
Μισθος κάλε γυναικα.
[Πόσοι ἀνδρες ήταν
Και πόσες γυναικεῖς.]

'Εσταλή ὑπὸ τῆς Ελληνικῆς Φοινοτανέλλας

131. Μεσοστιχίς:

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρῶν Στρατηγὸν ἀθνάσιον:
1. 'Αρχαῖος θεός; 2. 'Αρχαιος ἀρχιτέκτων 3, Πύρας 4, Αύτοκράτωρ Ρωμαῖος; 5, 'Ανευμος; 6, Ιτιμός; 7, Πτηγόν ωδικόν; 8, Πτηνόν τῆς αὐλῆς; 9, Υδρος τοῦ Δαιτίδη.
·Εσταλή ὑπὸ τοῦ Λαζαρού.

132. Μικρόν.

ττ-ο-ξ-ουχο-στυ-ο-γρ-ατο-χ
·Εσταλή ὑπὸ τῆς Μαργαρίτας Στέφα

133.

πρέπει νὰ είμεθα εἰς θέσιν νὰ τὸν ἐπαναλάβωμεν. Καὶ ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶναι ἀμφιβολον, θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ ἡσυχάζαμεν, ἔστω καὶ ἄν ἐπρόκειτο γάνα-
θλῆθη ἀκούητο πολλὰ ἔτη ὁ ἑρτα-
σμὸς τοῦ Μαραθῶνος καὶ ὁ ἄνδριάς τοῦ
Μιλιτιάδου. "Ο, τι ἀγαθάλλεται, δὲν χά-
νεται πάντοτε. Κάποτε μάλιστα κερδί-
ζεται.

Σᾶς ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΑΜΠΟΥΑ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ) ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Η ἡμέρα προχωρεῖ, κοντεύει με-
σημέρι,—καὶ τίποτε ἀκόμα. Τὰ πράγ-
ματα γίνονται σοδαρά. Κάτι μαγει-
ρεύεται... μὰ σὰν τί; κανένας εἰς τὸ
χωρὶο δὲν τὸ ξεύρει, καὶ οὐτε τολμᾷ
νὰ ξευτίσῃ καὶ νὰ ἐρωτήσῃ, διότι
ὑπάρχει φόβος μὴν τὸν τσακώσουν
καὶ τὸν μαγειρέψουν τὸν ιδιον, μὲ
μπανάνες καὶ ἀράπικα καρύδια....

"Ο Κιχ-κιχ-λαϊμὲς ἀρχίζει νὰ φο-
βάται καὶ διόδιος τώρα. Τόσον ἀγριείς
είναι αἱ φωνὲς ποὺ ἀκούνονται ἀπὸ
μέσα ἀπὸ τὴν βασιλικὴν καλύβα!

"Ἐξαφνα, ἔκει ποὺ κάμνει τὴν πέ-
ριπολίαν του, κατὶ βλέπει κάτω ἀπὸ
τὸν ἴσχιο τοῦ μεγάλου βαοβάβ, τοῦ
δένδρου ποὺ κάμνει ἔτοιμα φωμιά.
Τρίβει τὰ μάτια του, κυττάζει καλλί-
τερα, τὰ ξανατρίβει, ξανακυττάζει, καὶ
ύστερα κάνει μεταβολή, καὶ παίρνει

εἰς τὴν βασιλικὴν αὐτάρα τοῦ Καραμ-
παμπούλα.

Σὰν νὰ τὸν είχαν κουρδισμένο, ὁ
Καραμπαμπούλας ἔδωσε μιὰ κὶ ἐπι-
νάχθη ἀπὸ τὸ κρεββάτι του.

Καὶ χωρὶς νὰ φορέσῃ τές παντούφλες
του (διὰ τὸν σπουδαιότατον λόγον δὲ
δὲν είχε οὔτε παντούφλες οὔτε παπού-
τσια), ἔφορεσε πρῶτα-πρῶτα τὸ τενε-
κεδένιο κουτί τῆς μαρμελάτας, ποὺ
είχε κὲ ἐφοροῦσε σὰν κορώνα, κέπιασε
νὰ φορέσῃ τὴν διπλωματικὴν βελάδα
του μὲ τὰ χρυσά κεντήματα.

Καὶ, καθὼς ἀπλωσε τὸ δεξὶ χέρι
του διὰ νὰ φορέσῃ τὸ μανίκι, ἔνω ἡ
ἡγαπημένη του μαίμου τὸν ἑτραδοῦ-
σεν ἀπὸ τὸ φουστάνι, ἔρριχνε τόσο ἀ-
γρια βλέμματα στὸν Κιχ-κιχ-λαϊμό,
ὡς τὸ καΐμένος δι Κιχ-κιχ-λαϊμός,

τρομαγμένος, ἀπλωσε καὶ αὐτὸς τὸ
δεξὶ του χέρι εἰς τὸν δέρα κὲ ἐφώναξε
μεγαλοπρεπέστατα:

— Νὰ ξεραθῇ τὸ χέρι μου, ἀν εἴπα
φέμματα!

— Νὰ ξεραθῇ τὸ χέρι σου;;.

— Νὰ ξεραθῇ!

Τὸ χέρι δὲν ἔξεραθηκε. "Αρα δι
Κιχ-κιχ-λαϊμὸς εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια!

Ως ποὺ νὰ πῆτε κύμινο, δι Καρα-
μπαμπούλας εὑρέθηκε τρεχάτος ἔξω
ἀπὸ τὸ παλάτι του, καὶ, κατόπιν του

ἐτρεχαν δι Κιχ-κιχ-λαϊμός καὶ ἡ μαϊ-
μού του.

Καὶ μιὰ καὶ δύσδ, ἔφτασαν καὶ οἱ
τρεῖς εἰς τὴν μεγάλην πλατείαν, ὅπου
γίνονται αἱ Παλάρες, καὶ ἔκει δι Κα-
ραμπαμπούλας εἶδε,—τί εἶδε νομίζετε;
Εἶδε κατὶ τι, ποὺ ἐπῆγε νὰ παλαβώσῃ
ἀπὸ τὴν χαράν του....

(Ἔπειτα συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

γίστην ἐπιρροὴν ποὺ είχεν αὐτὸς εἰς τὸ
πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν τοῦ πατέρα
της.

Ἐκρατήθη λοιπὸν ὅπως ἡμποροῦσε,
καὶ, στηριζούμενη εἰς τὴν ράχιν τῆς πο-
λυθρόνας, δρῦθη ἐμπρός εἰς τὸν ιατρόν,
ὅπως ὁ κατηγορούμενος ἐμπρός εἰς τὸν
ιατρόν.

— Ήτο μαζί σας ὁ πατέρας σας, εἰχε
ἔφοροῦσε σὰν κορώνα, κέπιασε
νὰ φορέσῃ τὴν διπλωματικὴν βελάδα
του μὲ τὰ χρυσά κεντήματα.

— Μήπως φαντάζεσθε ἀληθινὰ πῶς
ἡθελα ἔγω νὰ τὸν ἀρρωστήσω; ἀπῆκτη-
σεν ἡ Ανδρέα μὲ αὐθάδη τόνον. Ο πατέρας
μου ἔπειτε νὰ γνωρίζῃ καλ-
λίτερα ἀπὸ ἐμὲ τὶ τὸν ωφελεῖ καὶ τὶ τὸν
βλάπτει. "Αγ αὐτὸς δὲν ἀκούνει τὰς ὁδη-
γίας σας, εἶναι λόγος γιὰ νὰ μὲ κατηγο-
ρήτε ἐμένα;

— Ελάτε δά, δεσποινίς Ανδρέα·

γνωρίζετε ποὺ καλά διτὸν πατέρας σας
αγαπᾶ νὰ ίκανοποιῇ καὶ τὰς ἐλαχίστας
ἰδιοτροπίας σας, καὶ διτὸν εἶναι ἀνίκανος
γ' ἀγιταστήθη εἰς τὴν εὐχαριστησιν ποὺ αἰ-
σθάνεται, ὅπων σάς ἀπὸ τὸ πατέρα σας ἀρέσει.

Οσον ῥηταὶ καὶ ἀν εἶναι αἱ συμβουλαὶ
ποὺ ἐνόμισα πρέπον νὰ τοῦ δώσω, χά-
ριν τὴν ὑγείας του, διὰ τὴν ὅποιον εἶστες
δὲν πρέπει γ' ἀδιαφορῆτε, ήρεσεν, ως
πάντοτε, νὰ ἔκφράσετε εἶστες μίαν αντί-
θετον ἐπιθυμίαν, διὰ νὰ τὸν κάμετε
ἀμέσως νὰ λησμονήσῃ ὅλας μου τὰς
συστάσεις.

Άμα κάκουσεν αὐτὰς τὰς λέξεις, αἱ
ὅποιαι, μὲ δληγη των τὴν ἐπιπληκτικὴν
αὐτηρότητα, ἔκολασκεν τὴν μωράν
ματαιοδοξίαν της, ή φαντασμένη μας
ἔστρεψε πρὸς τὸν ἔξαδελφόν της θριαμ-
βευτικὸν βλέμμα.

Ο ιατρὸς τὸ ἀντελήθη.

— Δέν εἶναι αὐτὸς λόγος διὰ νὰ καμα-
ρώνετε, δεσποινίς, ἔηηκολούθησε, περισ-
τότερον σοδαρὸς τώρα. Η φροντὶς μή-
πως πάθη τίποτε, ή υγεία τοῦ πατέρα
σας ἔπειτε νὰ γιᾶτας λέξης ίδιοτροπίας σας.
Δέν είμπορω λοιπόν, ως ιατρὸς καὶ ως
φύλος, παρὰ νὰ σᾶς ἐπικρίνω διότι κα-
τεστήσατε ἀνωφελεῖς τὰς συμβουλάς
μου. Ωρισμένως ἔσεις εἶσθε ὑπεύθυνος
διὰ τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα ποὺ
παρουσιάσθησαν ἀπὸ αὐτό, καὶ εἶναι δι-
καιολογία ἀναξία σας τὸ νὰ θέλετε νὰ
ποστηρίξετε διτὶ δὲν ἡμποροῦσατε τάχα
νὰ ἔμποδίσετε τὸν πατέρα σας καὶ νὰ
μήν τὸν ἀφίσετε νὰ ἔξελθῃ.

— Ετοι λοιπόν, εἴπεν, ὁ πατέρας σας
ἥτο μαζί σας δεσποινίς Ανδρέα;

Η ἀνάρριστες αὐτή, τὴν δρῦθη
εἰς τὴν ράχιν της, τὴν ἔθυμων, διότι
γνωρίζει τὴν φιλαυτίαν της. Ήτο
ικανὴ νὰ στείλη εἰς τὸν διάδολον αὐτὸν
ἀκουμπᾶ τὴν χερούκλα του εἰς τὴν
βασιλικὴ πλάτη, καὶ κάτι φιλορίζει

γίστην βασιλικὴν αὐτάρα τοῦ Καραμ-
παμπούλα.

ιατροῦ· ἀν δὲν τὰς κάμνετε, οἱ ιατρὸς θὰ
τὰ βάζῃ μαζί μου. Αφοῦ ἡλθεις κὲ
σχεδόν αἵματα μου ἔχετε ἀρ-
ρωστήση τώρα!

Αὐτὸ δὲ καὶ ἔκαμεν, δταν κάκουσε τὸν
ιατρὸν νὰ τῆς ὅμιλη μὲ ἐκεῖνον τὸν
τρόπον.

— Ναί, βέβαια, εἴπε ἡμποροῦσα νὰ
τὸν ἐμποδίσω ἀν ἀπεφάσιζα νὰ μείνω
μαζί του, κοντά στὴν φωτιά, ἀλλά,
ἐπειδὴ ἔφοδούμην παραπολὺ τὴν ζέστην,
ἐπροτίμησα προχθὲτο τὸ βράδυ νὰ ὑπάγω
νὰ περιπατήσω εἰς τὸν κῆπον· καὶ, ἐ-
πειδὴ τοῦ ἀρέσει πολὺ νὰ είνει μαζί μου,
δὲν ἔκαμα τίποτε, τὸ ὅμιλογῷ, διὰ
τὴν φωτιά, καὶ δλα αὐτὰ δὲν θὰ συνέ-
βαιναν.

Τὸ τέλος τῆς μακρᾶς αὐτῆς φράσεως
ἐσημειώθη μὲ δύνηρὸν βῆχα, ἀπὸ
τὸν ὅποιον ἐφάνετο διτὶ πολὺ ὑπέφερεν δὲ
ἀσθενής, τόσον ωστε τὸ πρόσωπόν του
νὰ γίνη πρὸς στιγμὴν ὅλο

κατακόκκινο
— Μὰ τό-
τε, καὶ μένε
πατεράκη,
γιατίνα βγῆ-
τε ἔξω; εἴ-
πε μὲ τὸν τόνον
τρυφερῶς ἐ-
πιπληκτι-
κόν.

Επειδής
ἔχαμογέλα-
σε καὶ ἡρ-
χίσε νὰ συ-
χνοκυτάπη μὲ
τὰ ἄκρα τῶν
δακτύλων
του τὸ χε-
ράκι της
Ανδρέας,
ἔνω αὐτή, ἀ-
φηρημένη,
κατεγίνετο
εἰς τὸ νὰ
σουφρώγητα
μεταξύ τὰ
κρόκσια τοῦ
κλινοσκεπάσματος.

— Α! γιατί τὸ γιατί, τὸ ξέρεις
καλά, ἀγαπημένη μου· ή ίδεα διτὶ θὰ
ποτέπεστε μερικὲς εὐχαριστίες στιγμὲς
κοντά σου νὰ ἔνικησε τὴν συμβουλὴν ποὺ
μὲ δίδειν ἡ φρόνησις.
Ἐκείνης μὲ βήμα μεγαλοπρεπεῖς καὶ
ἔκαμε τὴν θύραν νὰ βροντήσῃ δυνατὰ
ἐπίσω της, δπως ἔσυγειθε νὰ κάμνη
δόσκις δὲν τῆς ἔκαμναν καὶ τὰ μικρό-
τερά θελήματά της.
Τῆς εἰπαν
έχαμογέλα-
σε καὶ ἡρ-
χίσε νὰ συ-
χνοκυτάπη μὲ
τὰ ἄκρα τῶν
δακτύλων
του τὸ χε-
ράκι της
Ανδρέας,
ἔνω αὐτή, ἀ-
φηρημένη,
κατεγίνετο
εἰς τὸ νὰ
σουφρώγητα
μεταξύ τὰ
κρόκσια τοῦ
κλινοσκεπάσματος.

— Α! γιατί τὸ γιατί, τὸ ξέρεις
καλά, ἀγαπημένη μου· ή ίδεα διτὶ θὰ
ποτέπεστε μερικὲς εὐχαριστίες στιγμὲς
κοντά σου νὰ ἔνικησε τὴν συμβουλὴν ποὺ
μὲ δίδειν ἡ φρόνησις.

Πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τοῦ κ. Δε-
βούσου, αὐτή ή ἀπάντησε, ή γεμάτη ἀπὸ
τὴν ἔκφρασιν μεγίστης στοργῆς, ἀπότε-
λεσμα εἶχε νὰ παροργίσῃ τὴν Ανδρέαν
καὶ νὰ τὴν κάμη νὰ ζωρώσῃ πάλιν
τὸ φρύδια της.

Καὶ ὁ λόγος ήτο διτὶ, ὑπὸ τὴν ἐπιεικῆ
γλυκύτητα ἔκεινων τῶν λεξεων, ή μι-
κρ

